

W S P Ó Ł C Z E S N O Ś Ć

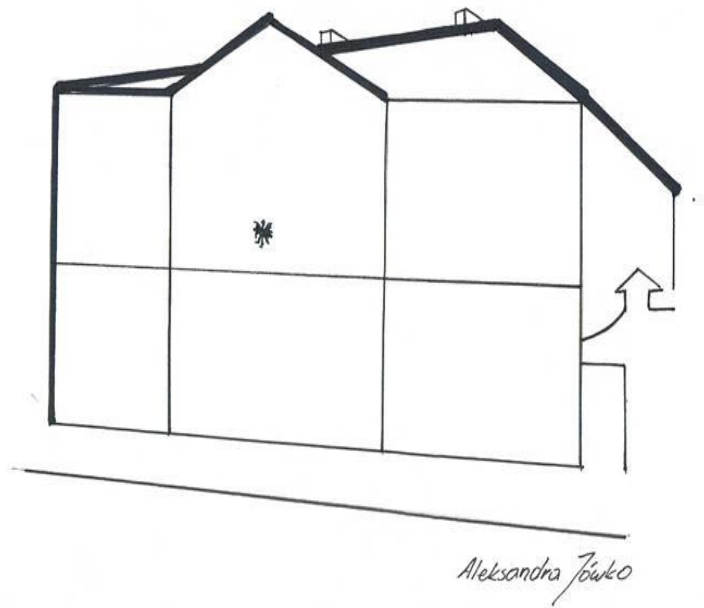
prostota

wyrafinowanie

THE KRASZAK

TIMES

1/2015

**PRACOWNIKOM
SZKOŁY,
UCZNIOM...**

Odnajdywania

ładu w chaosie

Piękna

w prostej formie

Wyrafinowania

w prostocie

Unoszenia się

ponad horyzonty

„Biada artystom, na których nikt nie pluje.”

Carpio Lope de Vega

„Artysta to osobnik, który z czworokątnego świata odrzucił fragment, co się zwie zdrowym rozsądkiem, i żyje w świecie trójkątnym.”

Natsume Soseki

„Lepiej jednak skończyć nawet w pięknym szaleństwie niż w szarej, nudnej banalności i marazmie.”

Stanisław Ignacy Witkiewicz

„Ja lubię literaturę, bo dla mnie tam jest więcej życia niż w moim własnym. Jest ono tam w takiej kondensacji, w jakiej nie znajdę go w rzeczywistości nigdy. Za cenę zgęszczenia płaci się nierealnością.”

Stanisław Ignacy Witkiewicz

„Gdyby była tylko jedna prawda, nie można by było namalować sto obrazów na ten sam temat.”

Pablo Picasso

Instalacje..... 28

42fotografia

happening..... 5

architektura..... 20

23CricotEka

literatura..... 26

7sztuka niezidentyfikowana

projektowanie..... 40

profile przyszłych artystów..... 47

HAPPENING, czyli zorganizowane wydarzenie artystyczne mające zwrócić naszą uwagę na jakiś problem, staje się coraz bardziej popularny w Polsce. Wyróżnia się przede wszystkim **dostępnością**, gdyż sztuka niejako sama przychodzi do ludzi, a także **spontanicznością**, która przynosi niezwykle efekty. Gdy ludzie spotykają się, by wspólnie robić to czym się interesują, pomysły rozwijają i pojawiają się samoczynnie. W ten sposób małe wydarzenie potrafi przybrać **niebywałą formę i skalę**.

Pierwszy happening odbył się w **Nowym Jorku**, jego pomysłodawca Allan Kaprow bardzo cenił **improwizację**, brak prób i związek z prawdziwym, barwnym, zaskakującym życiem.

W Polsce szczególne znaczenie miała **POMARAŃCZOWA ALTERNATYWA**, antykomunistyczny ruch happeningowy istniejący do dziś. Pierwszą znaną akcją PA było malowanie **krasnoludków** na murach największych polskich miast w okresie stanu wojennego.

W sumie podczas jednego roku powstało około tysiąca graffiti krasnoludków.

Była to **największa publiczna wystawa malarska** w Polsce. Ostatnią jak na razie akcją PA był happening *Odgrzewane kotlety* z okazji 20-lecia istnienia organizacji. *Skosztować władzy* poprzez **czekoladowe** głowy ważnych polityków dało możliwość "posmakowania" władzy,

która na co dzień żywi się społeczeństwem.

Ruch prowadzi bardzo interesujące muzeum internetowe.

Obecnie najczęściej organizowane są happeningi związane z **promocją czytelnictwa**. Przykładem takiej inicjatywy jest 5 dla książki, czyli ogólnopolska akcja polegająca na czytaniu określonego fragmentu książki w wyznaczonym miejscu i porze przez 5 minut. Podobna akcja pt. Czytamy gdzie indziej opiera się na głośnym czytaniu przez aktorów w miejscach zaskakujących, np. w sklepie lub kwaciarni. Nieco odmienny jest KsięgoZbiór, gdzie czytelnicy gromadzą się w jednym miejscu z własnymi książkami i czytają po cichu przez około godzinę. Zbliżone do happeningów czytelniczych było narodowe czytanie „Lalki” Prusa, które odbyło się 5 września także w naszym mieście w Parku Radziwiłłowskim.

Popularne są także akcje organizowane przez **Amnesty International** takie jak odgrywanie momentu egzekucji jako przejaw buntu przeciwko karze śmierci lub maratony pisania listów mające na celu poprawę losu pokrzywdzonych osób na całym świecie.

Zabawną odmianą happeningów są **flash moby**, czyli sztuczne tłumy niespodziewanie gromadzące się w określonym miejscu i zaskakujące przechodniów. Najczęściej są to bitwy na poduszki, długotrwałe owacje, obserwacje nieistniejącego zjawiska lub radosne układy taneczne.

W Polsce działa **Warszawski Front Abstrakcyjny**, który obecnie zaproponował projekt hiperturystyki polegający na organizowaniu niecodziennych wycieczek lub pięciminutowe świętowanie Nowego Roku w połowie stycznia, czyli 11,5 miesiąca przed czasem.

sztuka współczesna, której nie
znasz, a powinienes...

Rotganzen - Quelle Fête

Rotganzen to trzyosobowa grupa artystyczna z Holandii. Rozpuszczone kule dyskotekowe nawiązują do obrazu Dalego – „La persistencia de la memoria” czyli „Trwałość czasu”.

Jak twierdzą sami artyści rzeźba nie powinna wywoływać melancholii, należy interpretować ją w sposób humorystyczny, widzieć w niej ruch rozpuszczających/przelewających się kul.

Jeff Koons - Balloon Dog at MET (Green)

Rzeźba wykonana z wysokiej jakości chromowanej, nierdzewnej stali.

Wymiary: 307.3 x 363.2 x 114.3 cm

Rzeźba powstała w 5 różnych kolorach (Niebieskim, Różowym, Żółtym, Zielonym i Czerwonym)

Czas powstawania serii: 1994-2000

Jeff Koons to amerykański artysta kontynuujący idee dadaizmu i pop artu. W swojej twórczości inspirował się reklamą oraz przedmiotami codziennego użytku. Jego prace to często powiększone zabawki czy zwykłe bibeloty.

Kelly Reemtsen - Power Point

Wymiary: 30 x 30 cm

Amerykańska artystka tworząca obrazy-ikony prezentujące kobiety trzymające narzędzia. Postacie prezentowane są przeważnie w tym samym kadrze - nie widać ani głowy ani stóp. Ekspozycja skoncentrowana jest na rękach. Cukierkowe kolory koktajlowych sukienek ścierają się z ostrością i abstrakcyjnością trzymanyh przedmiotów. Kobiety Reemtsen uwiecznione zostały np. z piłą mechaniczną, sekatorem, siekierą czy kluczem francuskim. Artystka analizuje rolę kobiety we współczesnym "post-feministycznym" społeczeństwie.

Henrique Oliveira - Baitogogo

Data powstania: 2013

Wykorzystane materiały: sklejka i gałęzie

Wymiary: 6,74 x 11,79 x 20,76m

Brazylijski artysta tworzący instalacje przypominające żywe organizmy. Abstrakcyjne rzeźby Oliveira przyjmują ogromne rozmiary, wykraczające niejednokrotnie poza ściśle określone wnętrza hal wystawienniczych. Prace wyglądają jakby żyły własnym życiem - rozrastają się, pęcznieją, rozwijają pędy. Dzięki umieszczaniu ich również poza galeriami, np. w przestrzeni publicznej, wchodzą w dialog z otaczającą architekturą. Poruszają tematykę przemijania i destrukcyjności.

Thomas Grünfeld - Misfits

Seria rzeźb niemieckiego artysty przedstawia hybrydy zwierząt. Każda rzeźba łączy w sobie dwa całkowicie odmienne gatunki, np. struś z głową krowy. Prace przypominają dziecięce, abstrakcyjne wyobrażenia na temat nierealnych stworów. Istnieje również interpretacja mówiąca, że seria Grünfelda pokazuje w karykaturalny sposób efekty klonowania żywych stworzeń.

Donathan Latiano - Points of Contention

Data powstania: 2011

Wykorzystane tworzywa: drewno, plastik, akryl, styropian, szkło, pleksa, sól.

Wymiary zmienne

Amerkański artysta zgłębiający tematykę początku i końca oraz ruchu i bezruchu (w obu przypadkach dotyczy to kontekstu fizycznego i metaforycznego).

Rzeźba-instalacja nawiązuje do przemian dziejących się w świecie przyrody. Formy przypominające kryształy, poprzez swoją dekonstrukcję łączą w naturalny sposób drewno z plastikiem, pokazują gdzie jest wyraźny początek, a gdzie koniec. Autor prezentuje granicę między tym, co organiczne i nieorganiczne.

James Turrell ma już 70 lat, a dalej zadziwia pięknem swoich dzieł.

W Polsce niestety jest mało znany, jak dotąd zorganizowana została tylko jedna wystawa poświęcona jego twórczości (CSW w Warszawie, 1998r.).

Prace Turrella składają się z przestrzeni i światła, kształtowanego w ten sposób, że widz zaczyna zwracać uwagę na jego fizyczną obecność. Artystę zajmuje sposób, w jaki odbieramy światło.

Louis Vuitton otworzył w swoim butik w Las Vegas bardzo drogą i robiącą wrażenie instalację, przygotowaną dla marki specjalnie przez Jamesa Turrella.

Ghyslain Bertholon - Troche chevreuil

Seria: Poézies animales

Data powstania: 2006

Materiały: wypchane zwierzę

Wymiary: 80 x 38 x 42 cm

Shiro Kuramata - Acrylic Stool

Data powstania: 1990

Materiały: akryl, aluminium, pióra.

Wytworzony: Ishimaru Co., Ltd.

Seria: SPIRAL (Nichinan Co., Ltd.)

Wielkość: 330 x 330 x 540 x 470 mm

Shiro Kuramata to jeden z najbardziej znanych japońskich designerów.

Acrylic stool czyli po prostu akrylowy taboret łączy w sobie elementy sztuki użytkowej i małej rzeźby.

Praca zawiera w sobie całą fascynację Kuramaty materiałem, jakim był akryl. W transparentnej formie zatopione zostały pióra, które podkreślają czystość i symboliczność użytego materiału. Tego typu zabieg jest esencją całokształtu twórczości Kuramaty - delikatnej, wieloznaczej, niewinnej.

Andrew Junge - Pandora's Box

Wielkość: 12 x 17 x 8 cali

Neon zamontowany w walizce

Data powstania: 2005

Praca nawiązuje tytułem i przekazem do greckiego mitu o Pandorze.

Pandora zeszła na Ziemię z puszką wypełnioną złem i nieszczęściami, na której dnie umieszczona była NADZIEJA.

Po otwarciu puszkę zło rozprzestrzeniło się po świecie pozostawiając jednak ludziom nadzieję.

Sabrina Cant - Contact

Artystka z Londynu pracuje głównie na szkłe i ceramice.

Inspiruje się naturą oraz twórczością Turnera i Rothko.

Jej szklane, geometryczne rzeźby bazują na kolorach oraz grze gradientów, które podziwiane pod różnym kątem pozwalają na odkrywanie prac na nowo.

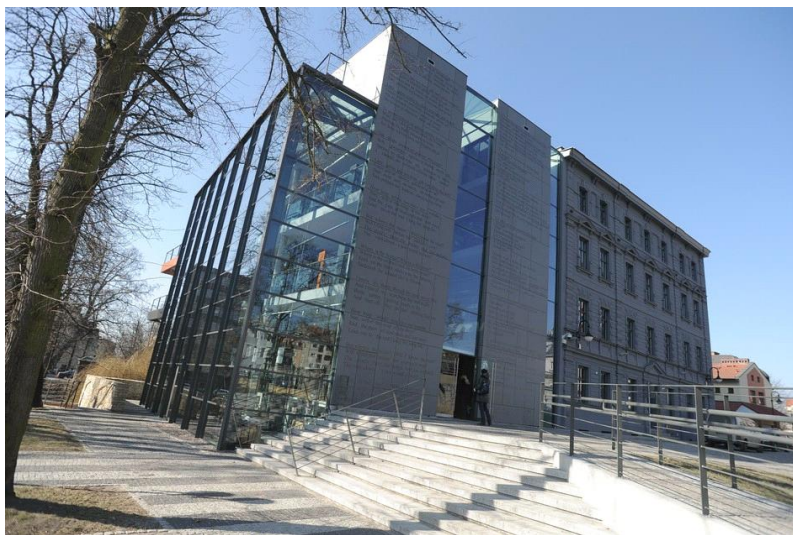

Tokujin Yoshioka - Snowflakes

Data powstania: 2010

W 2010 roku w Mediolanie japoński artysta Tokujin Yoshioka stworzył instalację składającą się z kilkuset transparentnych, plastikowych rurek. Praca zatytułowana Snowflake była dopełnieniem kolaboracji z Claudio Lutim, która łączyła instalację z kolekcją przezroczystych mebli. Współpraca zaistniała pod nazwą "The Invisibles". Całość nawiązuje do zjawisk przyrodniczych oraz elementów przezroczystych-niewidocznych dla człowieka

Miejska Biblioteka publiczna w Opolu

szkic

rysunek

precyzyjne obliczenia

wysiłek wielu ludzi

praca

budowla

ARCHITEKTURA XXI WIEKU

NIEKONWENCJONALNE POJMOWANIE PRZYSZŁOŚCI

Gmach Wydziału Matematyki i Nauk Informatycznych Politechniki Warszawskiej

szerokie użycie kątów prostych

prostota

funkcjonalność

Terminal pasażerski portu lotniczego w Lublinie

innowacyjne rozwiązania

Zintegrowany Węzeł Przesiadkowy Wrocław Stadion

Szkło

brak dekoracji

Centrum Obliczeniowe APCON w Tarnobrzegu

C O Ś, co nadchodzi...

2015 ROKIEM KANTORA

Bieżący rok został ogłoszony przez UNESCO rokiem Tadeusza Kantora. Warto więc poznać twórczość tego wybitnego, wszechstronnego artysty.

TADEUSZ KANTOR

Reżyser, twórca happeningów, malarz, scenograf, pisarz, teoretyk sztuki, aktor we własnych przedstawieniach, wykładowca krakowskiej ASP.

Urodzony w 1915 roku w Wielopolu Skrzyńskim w Tarnowskim, zmarł w 1990 roku w Krakowie.

Malarz, reżyser, aktor, twórca happeningów. Szczególnie miłował środowisko krakowskie. Właśnie w Krakowie należał do najważniejszych postaci życia artystycznego. Odegrał tam wybitną, skalającą rolę. Tuż po II wojnie światowej współtworzył Grupę Młodych Plastyków (1945), a następnie, w okresie "odwilży", przyczynił się do reaktywowania przedwojennej Grupy Krakowskiej (1957). Z jego inicjatywy powstała również Galeria Krzysztofory, jedna z pierwszych powojennych galerii prezentujących sztukę aktualną.

Podczas okupacji stworzył w Krakowie podziemny teatr eksperymentalny, który odegrał rolę skalającą środowisko ludzi sztuki. Jego kontynuację stanowił powstały w roku 1956 teatr Cricot 2, nawiązujący do tradycji przedwojennego awangardowego teatru plastyków Cricot, założonego przez Józefa Jareme, członka grupy Komitet Paryski.

Zdjęcie z Cricotage „Gdzie są niegdysiejsze śniegi”

„Moim domem było i jest moje dzieło. Obraz, spektakl, teatr, scena.”

Fot. PAP/CAF - Maciej Sochor

Niekonwencjonalne, nowatorskie realizacje dzieł (np. Witkacego, Sienkiewicza czy Schulza) sprawiły, że teatr Kantora jest rozpoznawalny na całym świecie. Reżyser otrzymał wiele prestiżowych, międzynarodowych nagród.

KANTOR POZA TEATREM

PRACE PRZESTRZENNE, INSTALACJE, MALARSTWO.
To potwierdzenie wszechstronności Tadeusza Kantora

Tadeusz Kantor –
„Wrzesień 1939”

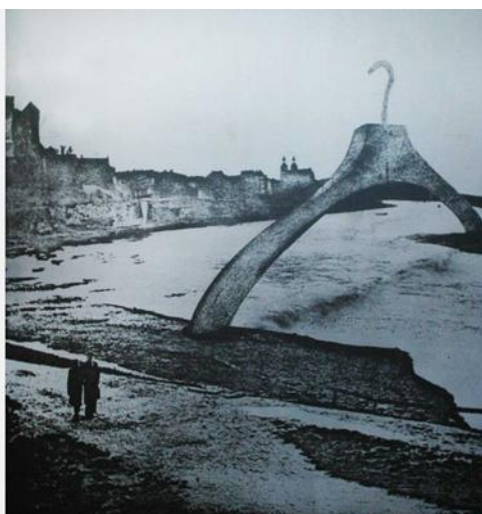
Tadeusz Kantor, rzeźba
"Krzeseł", odsłonięta 8
września 2011

Instalacja z wystawy
„interior imaginacji”

Tadeusz Kantor – „Most-
wieszak na Wiśle”

A ten uderzająco podobny do Kantora
mężczyzna to nikt inny jak Borys Szyc,
szykujący się do wcielenia w Kantora w
aktualnie realizowanym filmie☺

WARTE PRZECZYTANIA

Nieunikniona jesienna aura już zapowiada swoje nadejście. Warto więc sięgnąć po najlepsze lekarstwo na chłód, deszcz i szarugę za oknem, tak, chodzi właśnie o dobrą książkę. Oto ciekawych propozycji.

MIŁOŚĆ... ?

Wszystko zaczyna się od mrugnięcia okiem. Oto manuskrypt znaleziony w narciarskim bucie na schodach jednej z warszawskich kamienic. Co w nim jest? Zapis miłości sześćdziesięciolatka do handlującej ciałem pięknej Zuzy. Miłości obsesyjnej, łąpczywej. Temat jest archetypiczny i swoją archetypicznością gra. Miłość do kobiety jest trochę upokarzająca, trochę uwznioślająca. Trochę umowna, a trochę ludzka. Temat wywołuje wiele literackich skojarzeń. **Jerzy Pilch - Zuza, albo czas zatracenia**

KOBIETA INNA NIŻ WSZYSTKIE

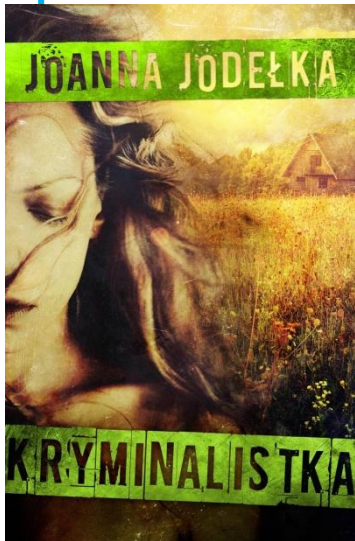
Simona Kossak. Mówili o niej „czarownica” – bo gadała ze zwierzętami oraz miała kruka terrorystę, który kradł złoto i atakował rowerzystów. Ponad trzydzieści lat żyła w drewnianej leśniczówce pośrodku Puszczy Białowieskiej, bez wody i prądu. Spała w łóżku z rysiem i mieszkała pod jednym dachem z oswojonym dzikiem. Była naukowcem, ekologiem, autorką nagradzanych filmów i słuchowisk radiowych. Aktywnie działała na rzecz najstarszego lasu w Europie. Uważała, że należy żyć prosto i blisko przyrody. Wśród zwierząt znalazła to, czego nigdy nie doświadczyła od ludzi.

Anna Kamińska- Simona

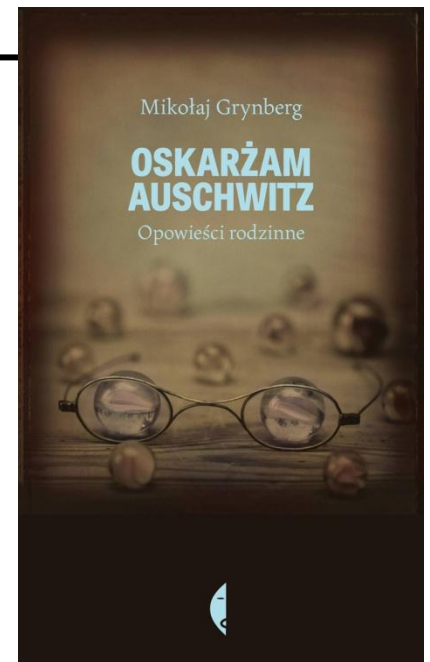
KRYMINAŁ, W KTÓRYM WIESZ KTO ZABIŁ

„Brakuje w „Kryminalistce” tylko tego nieodpartego komizmu, ale też i opowieść wcale nie jest wesoła - oto bohaterka podczas sprzeczki zabija męża. Powiedzmy sobie, niezbyt przyjemnego typu; nasza sympatia od samego początku jest po stronie tłamszonej przez niego żony. Potem okazuje się jeszcze, że mąż - jak cała reszta otoczenia bohaterki - był zamieszany w podejrzone transakcje działkami, których wartość niedługo ma urosnąć do wartości, przy której moralność nie ma już nic do powiedzenia. Po jego śmierci do Joanny wyciągają się ręce dawnych „przyjaciół”, grożących jej nawet ubezwłasnowolnieniem, jeśli nie zrzeknie się praw do nieruchomości, które jej mąż nabył „na słupa”. Obraz małomiasteczkowej elity – akcja dzieje się w Siedlcach, rodzinnym mieście Jodełki – jest nakreślony dosyć bezwzględnie, bez taryfy ulgowej, ale to w końcu kryminał.”

HISTORIA, KTÓRĄ MUSIMY PAMIĘTAĆ

"Wojna skończyła się siedemdziesiąt lat temu, ale w naszych domach jeszcze niestety nie" – mówi Mikołajowi Grynbergowi jeden z jego rozmówców. A może należałoby raczej powiedzieć: jeden z braci i sióstr. „Oskarżam Auschwitz” to zapis dwudziestu paru takich rozmów. Krótszych, dłuższych, odtwarzanych z pamięci albo cytowanych słowo w słowo, prowadzonych po polsku albo angielsku. W domach, kawiarniach albo na dworcach. Grynberg – fotograf, psycholog, a także autor rozmów z ocalałymi z Holokaustu („Ocaleni z XX wieku”) - spotyka swoich braci i siostry w Warszawie, Tel Awiwie, Nowym Jorku. Najstarsi urodzili się tuż po wojnie, najmłodszy w latach 70. „Wierzę, że te historie zasługują na miejsce w przestrzeni szerszej niż tylko grupa wsparcia” – pisze we wstępie.

Instalacje, spotkanie i... OGIEŃ!!!

Pamiętajcie, że czytając, słuchając i patrząc na to, co się dzieje na Burning Manie robicie to na własną odpowiedzialność! Może się bowiem okazać, że za rok będziecie chcieli wziąć w nim udział osobiście, wyjedziecie, doświadczycie, a później już nie będziecie chcieli wrócić. Uważajcie, bo na Burning Manie płonie nie tylko kukła, ale też coś głęboko w środku.

Przekażcie sobie ogień pokoju

BURNING MAN

Festiwal ognia i pustyni

Instalacje, spotkanie i... **OGIEN!!!**

("Płonący człowiek") to coroczne wydarzenie na pustyni Black Rock w północnej Newadzie.

Dziś jest określany jako eksperyment społeczny i artystyczny, opierający się na nieograniczonej ekspresji i samodzielności. Larry Harvey, organizator i pomysłodawca Burning Mana spalił drewniane kukły przedstawiające człowieka i psa po raz pierwszy w 1986 na plaży w San Francisco, jak sam twierdzi w celu „radykalnej samoekspresji”. Legenda twierdzi, że była to raczej rozpaczliwa reakcja po rozstaniu z dziewczyną

Instalacje, spotkanie i... OGIEN!!!

Głównym motywem imprezy jest „wyrażanie siebie”, pokazanie swojej sztuki (zazwyczaj bardzo surrealistycznej i psychodelicznej), a przede wszystkim spotkanie podobnych ludzi. Dzięki nieograniczonemu miejscu, można zbudować dowolną instalację. Im jest większa i bardziej ziejąca ogniem, tym lepsza. Oprócz „pustynnych nieruchomości”, możemy zobaczyć bardzo zjawiskowe pojazdy. W każdym roku panuje inny trend, niemniej styl znany z filmu „Madmax”, jest zauważalny na każdym kroku.

Burning Man nie jest typowym festiwalem muzycznym. Nie ma wielkich scen, wielkich lineupów i wielkich gwiazd. Niemniej dominuje tam psychodeliczna elektronika, rozbrzmiewająca w artystycznie zdobionych namiotach.

Instalacje, spotkanie i... OGIEN!!!

Organizatorzy zachęcają wszystkich do udziału. Ogień jest ważnym elementem imprezy: kulminacyjnym elementem festiwalu jest spalenie gigantycznej kukły.

Burning Man płonąć i odradzając się co roku, uosabia cykl natury, cykl życia. Jednocześnie żyje jedynie dzięki uczestnikom, społeczności, którą tworzą. Ogień, który wystrzeliwuje w niebo jest symbolem życia, lub nawet nieśmiertelności człowieka. To świadectwo siły wysłane złym mocom.

Po spaleniu kukły człowieka następuje też spalenie Świątyni. Co roku buduje się ją pod inną nazwą, a w trakcie festiwalu uczestnicy wypisują na jej ścianach osobiste wyznania. W tym roku spalano Świątynię Obietnicy- żebrową konstrukcję zbudowaną z drewnianych łuków. Twórcy - grupa budowniczych z San Francisco - zebrała z pomocą internautów aż 70 tysięcy dolarów na jej stworzenie.

W ostatnich dniach festiwalu, uczestnikom udostępniane są platformy, na których mogą spalić swoje rzeczy. Organizatorzy pilnują jednak, by nie palono rzeczy toksycznych, niebezpiecznych dla ludzi i środowiska.

Tematem przewodnim tegorocznego festiwalu było "Carnival of Mirrors" (Karnawał luster). Lustra, maski i labirynty, to magia rodem ze staromodnego „karnawału”

Infrastruktura festiwalu ulokowana jest w formie okręgu. Teren podzielony jest na ulice, wzdłuż których poustawiane są stoiska, instalacje artystyczne i sceny. W tym roku organizatorzy wyznaczyli aż 16 nowych szlaków.

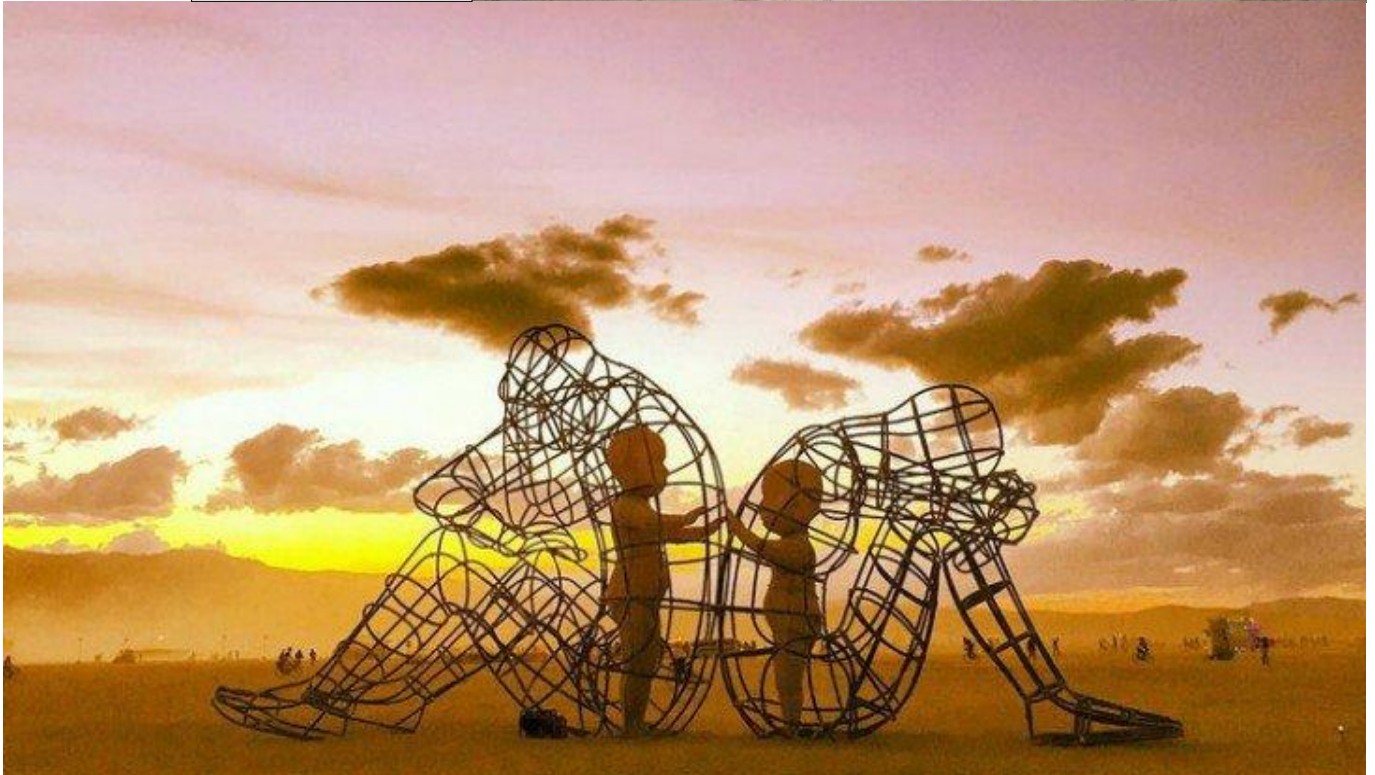
Instalacje, spotkanie i... **OGIENI!**

Chociaż na festiwal trzeba dojechać własnym samochodem, to po terenie imprezy jazda samochodami jest zabroniona. Dlatego głównym środkiem transportu są rowery.

Instalacje, spotkanie i... OGIENI!!!

Na festiwalu co roku stawiana jest świecąca, wysoka figura służąca jako punkt orientacyjny dla uczestników festiwalu.

Wydarzenie a pierwszym razem zgromadziło 20 zapaleńców, by w tym roku rozrosnąć się do 68 tysięcy. Dla wielu jest wydarzeniem obowiązkowym, podczas festiwalu zawierane są nawet śluby.

Instalacje, spotkanie i... OGIENI!!!

Instalacje, spotkanie i... OGIENI!!!

Atrakcyjność Burning Mana polega na aktywności samych uczestników, na ich barwnych strojach (bądź też ich braku) i innych elementach wyglądu, wymyślnych środkach lokomocji czy prowizorycznych konstrukcjach, które ustawianych na pustyni. Imprezy festiwalowe często nawiązują do baśni, mitologii, tradycji religijnych, przez co impreza nabiera bardzo niecodziennego charakteru, ocierającego się o kilkudniowe parateatralne zaimprovizowane show bez podziału na widownię i wykonawców.

Organizatorzy zapewniają m.in. zaawansowane pokazy laserowe, a także prezentacje wizualnych efektów wysokich napięć w postaci kolejnej maskotki, Magneto Mana.

Festiwal trwa osiem dni. Rozpoczyna się w ostatni poniedziałek sierpnia, a kończy w dniu amerykańskiego święta pracy.

Na potrzeby festiwalu co roku powstaje gigantyczne miasteczko - Black Rock City, tymczasowa metropolia poświęcona społeczności, muzyce i sztuce.

Uczestnicy są zobowiązani by zabrać ze sobą śmieci z terenu festiwalu. Po tygodniu wszyscy opuszczają pustynię, nie zostawiając najmniejszego śladu. Jest to bardzo zaskakujące, gdy patrzy się na skalę wydarzenia, a przede wszystkim na olbrzymie budowle- instalacje artystów z całego świata.

„Burning Man” jest największym festiwalem w USA ,który nie wywiera wpływu na środowisko naturalne.

Nawet woda użyta do mycia musi zostać zlaną do specjalnych zbiorników lub zabrana z pustyni
Udział w festiwalu kosztował w tym roku od 390 do 800 dolarów.

Na festiwalu nie można prowadzić żadnej działalności zarobkowej - zabroniona jest także sprzedaż biletów na występy przygotowane przez uczestników imprezy.

Miasto można podzielić na dwie główne strefy. Pierwsza z nich to wnętrze okręgu, tworzące jednolitą powierzchnię przeznaczoną na obiekty kultury, pawilony instalacje i wszelkiego rodzaju interwencje artystyczne – uczestnicy poruszają się po niej głównie rowerami, a instalacje są rozsiane po całym terenie, co daje dość surrealistyczny efekt. Drugą strefą jest pierścień, w którym znajduje się obóz – jest on podzielony promienistymi drogami oraz prostokątnymi do nich ulicami rozchodzącymi się koncentrycznie od centrum całego założenia.

Całe zapasy jedzenia i wody uczestnicy muszą przywieźć ze sobą - do najbliższej miejscowości jest ponad 20 kilometrów, a każde opuszczenie festiwalu wiąże się z wykupieniem dodatkowego biletu.

Instalacje, spotkanie i... OGIENI!!!

Nikt nie dostaje pieniędzy za udział w festiwalu – artyści, którzy chcą pokazać swoje prace, muszą je sami sfinansować.

Oddolny charakter przedsięwzięcia podkreśla fakt, że każdy uczestnik ma niepisany obowiązek pomocy przy festiwalu – to wytworzone sztucznie społeczeństwo własnoręcznie wznosi budynki, pawilony i instalacje. Ten, kto uchyla się od współpracy narazić się może na ostracyzm. Poczucie jedności jest wzmacniane nie tylko przez wspólną pracę, architekturę i miejsce, ale również przez mistyczny klimat wydarzenia oraz niemal religijne rytuały mu towarzyszące.

To wydarzenie na tak dużą skalę, że widać je z satelity.

Instalacje, spotkanie i...

OGIENIWI!

Pro
je
kto
wa
nie
mo
dy

Paris Fashion Week, Céline

London Fashion Week, John Rocha

Polski tydzień mody w Nowym Jorku

New York Fashion Week 2015, to wydarzenie, które trwało od 8 do 11 września. Wzięli w nim udział trzej projektanci z Polski. Głównymi gośćmi był duet projektantów Paprocki&Brzozowski.

Duża liczba sponsorów umożliwiła reklamę wydarzenia na szerszą skalę.

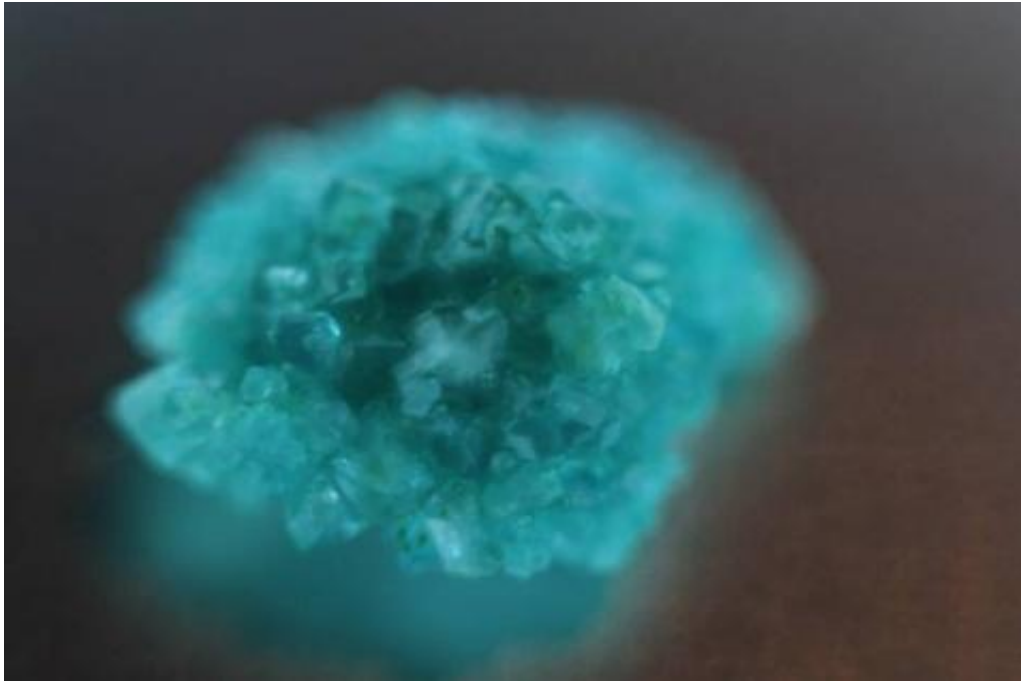
Celem było przedstawienie polskich kolekcji amerykańskim firmom, zainteresowanym współpracą i propagowaniem polskiej mody. Zobaczyć można było propozycje projektantów z kolekcji *ready to wear*, czyli ubrań gotowych do założenia na co dzień.

W obiektywie współczesnych fotografów

Chociaż początki fotografii to lata 20 XIX wieku wydaje się, że właśnie teraz ta dziedzina sztuki przeżywa swój najlepszy czas. Dzisiejsi fotografowie odważnie sięgają po nowatorskie techniki wykonywania zdjęć, ale pamiętając o korzeniach swojego zawodu, twórczo inspirują się przeszłością. Taka jest właśnie współczesna fotografia.

Świat widziany z innej perspektywy

„Collapsing Clouds of Gas and Dust”, fot. Burj Khalifa 2014

Dzięki powiększeniu artysta jest w stanie uchwycić piękno minerału. W ten sposób ukazuje on całkiem zwyczajną rzecz, która widziana z innej perspektywy, w odpowiednim kadrze i powiększeniu staje się dziełem sztuki.

Zdjęcie pochodzi z wystawy „KURZ / DUST / ”, która rozpocznie się 15 listopada 2015 r. w Warszawie i jest owocem pracy dwudziestu trzech artystów z siedmiu krajów, w tym Polski i m.in. Pakistanu.

Dzieła prezentowane na wystawie w uniwersalny sposób przedstawiają ważne dla krajów z całego świata wydarzenia historyczne, przybliżają ich kulturę i piękno. Posługując się wieloznacznością i domysłem, artyści udowadniają, jak ważne zadanie stawia przed nimi współczesny świat. To, co tworzą, ma nie tylko być produktem dla mas, ale ma także łamać pewne bariery kulturowe i uczyć otwartości na świat i ludzi.

Czarno-biała rzeczywistość

„Rzeczywistość tego dnia. O que real nesse dia”, fot. Alexandr Simoe

W XXI wieku ludzie żyją w ciągłym biegu, starając się nadążyć za narzuconym przez ducha czasu tempem. Współcześni fotografowie jakby na przekór upływającemu czasowi i pośpiechowi utrwalają jedyną i niepowtarzalną *chwilę*.

Nastrojowe czarno-białe fotografie Alexandra Simoe zobaczyć można do 28 października 2015 r. w Warszawie na wystawie „Rzeczywistość tego dnia”. Tematem zdjęć jest codzienność ludzi z różnych miast Europy i Nowego Yorku. Fotografie stają się dokumentacją życia mieszkańców miast. Pomimo tego, że nie ma w tych zdjęciach nic, czego nie można spotkać na co dzień, to skupienie, z jakim fotograf ilustruje ludzi, miejsca i zdarzenia na pozór zwyczajne, sprawia, że mają one w sobie głębię.

Po prostu człowiek

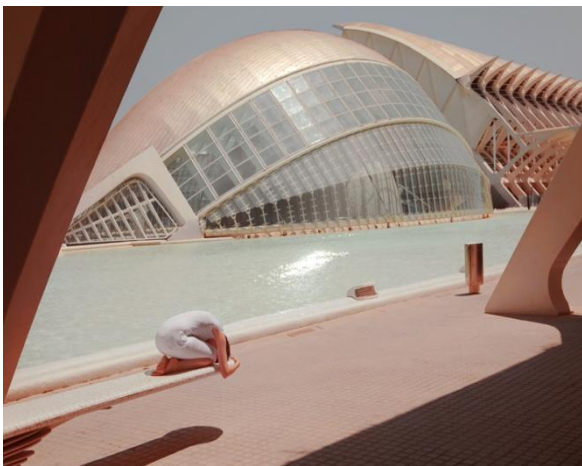
projekt „Kontakt”, fot. Maciej Cieślak

Dzisiejsze portrety nie tylko uwypuklają niezwykłość człowieka jako jednostki, ale przede wszystkim wskazują na ważne, aktualne problemy społeczne czy polityczne. Są mocne, często kontrowersyjne. Mają zwracać na siebie uwagę, poruszać, prowokować do myślenia.

Takie są właśnie fotografie Macieja Cieślaka. Ich bohaterowie to w różnym stopniu niepełnosprawni umysłowo ludzie, którzy chcieli wziąć udział w tej niezwyklej sesji. Aby jak najlepiej oddać na zdjęciach charakter modeli, fotograf starał się z każdym nawiązać kontakt. Z osobami o średniej i lekkiej niepełnosprawności rozmawiał, natomiast z tymi o głębokim stopniu upośledzenia umysłowego kontaktował się za pomocą gestów i mimiki.

Jak mówi sam fotograf, chciał ukazać na zdjęciach niemalże dziecienny, czysty i szczerzy umysł niepełnosprawnych. Fotografie zadziwiają głębią i ekspresją. Dowodzą, jak ważny jest kontakt pomiędzy wszystkimi ludźmi, bez względu na ich fizyczny czy psychiczny stan zdrowia. To bardzo ważny w dzisiejszych czasach komunikat. Wskazuje na niezaprzeczalną potrzebę bliskości z drugim człowiekiem oraz poszukiwanie akceptacji w społeczeństwie.

Ja i miasto

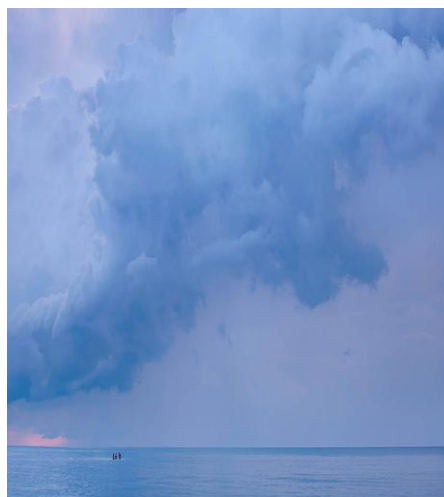
„Urban self-portrait”, fot. Anna Di Prospero

Autoportret oprócz samoprezentacji może być także czymś więcej. Na przykład symbolem czasów. 26-letnia fotograf Anna Di Prospero tak mówi o swoich zdjęciach: *Zawsze byłam zaintrygowana współczesną architekturą. Jest symbolem teraźniejszości, a moim celem jest pokazanie siebie jako integralnej części naszych czasów.*

Zainteresowana związkami pomiędzy człowiekiem a jego otoczeniem, jak również wpływem ludzi na różne postrzeganie tej samej przestrzeni, Anna Di Prospero bada te zjawiska, a następnie dzięki wybitnemu talentowi i wrażliwości tworzy fotografie, które przypominają niezwykle prace surrealistów.

Zdjęcia młodej fotograf są kwintesencją współczesności. Widać na nich poczucie osamotnienia, pustkę, ale także zespolenie z otoczeniem. Bohaterem tych fotografii może być tak naprawdę każdy mieszkaniec miasta, który jest wyobcowany w anonimowym tłumie, a jednocześnie czuje się związany z wielkomiejskim krajobrazem.

Bliskość natury

fot. Artur Magdziarz

Współczesny człowiek żyjący w erze ciągle rozwijającej się technologii często wierzy bezgranicznie we własną siłę i możliwości, czuje się niepokonany.

Fotografie Artura Magdziarza są swoistym hołdem oddanym naturze. W świecie, gdzie życie toczy się głównie w wielkich aglomeracjach miejskich, ludzie zapominają, jak wielką potęgą jest przyroda. Te zdjęcia przypominają o tym, jak piękny i wciąż nietknięty postępem cywilizacyjnym jest świat, w którym żyjemy.

Klaudia Rafał

✓ Znajomi ▾

✓ Obserwujesz ▾ Wiadomość ▾ ...

Oś czasu Informacje Znajomi 273 wspólnych znajomych Zdjęcia Więcej ▾

Także z: Biała Podlaska

Uczęszczała do: I LO im. J.I. Krąszewskiego w Białej Podlaskiej

Data urodzenia: 15 września 1997

Znajomość od sierpień 2011

Post Zdjęcie / film

Napisz coś...

Opublikuj

Już od kilku lat hobbystycznie zajmuję się modą jednak dopiero od niedawna wszystko nabrało tempa. Przez ten czas miałam przyjemność współpracować z Natalią Kontraktewicz, założycielką marki Charlotte Rouge, Kasią Stankiewicz oraz stylistką pracującą m.in. dla Vogue. Udało mi się zakwalifikować do finału Fashion Designer Awards 2015 będąc przy tym najmłodszą uczestniczką tegorocznego konkursu. Aktualnie czekam na ukazanie się edytoriału z udziałem moich projektów w jednym z magazynów modowych a już za rok mam w planach rozpocząć naukę w szkole projektowania odzieży.

Karolina Denisiuk

Oś czasu

Informacje

Znajomi 263 wspólnych znajomych

Zdjęcia

Więcej

Brał(a) udział w wydarzeniu: N.C.M.
12 godzin temu

Zawarcie znajomości z użytkownikami

Pracuje w: ZHR i Karolina Denisiuk Photography

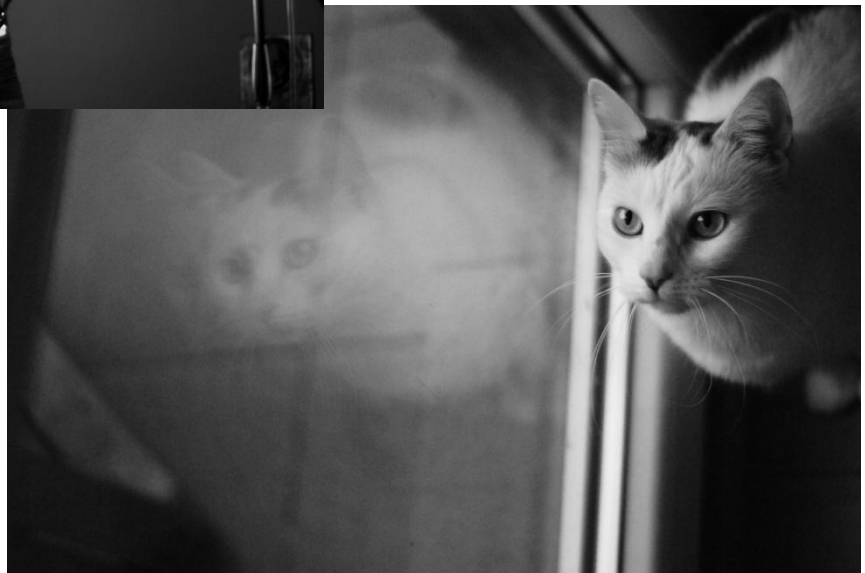
Uczęszczała do: I LO im. J.I. Kraszewskiego w
Białej Podlaskiej

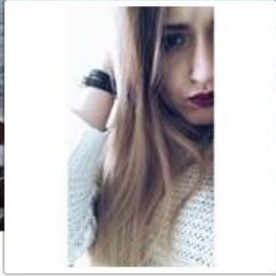
Post Zdjęcie / film

Napisz coś...

Fotografią zainteresowałam się w 1 klasie gimnazjum i przez następne 2,5 roku uczęszczałam do ówczesnego MOKu na koło fotograficzne, gdzie rozwijałam swoją pasję. W międzyczasie brałam udział w wielu konkursach fotograficznych oraz wystawach, co zaowocowało otrzymaniem w 2012 roku stypendium artystycznego. Przez okres liceum odsunęłam niestety fotografię na dalszy plan, ale obecnie podjęłam się kilku projektów fotograficznych, dzięki którym, mam nadzieję, będę mogła dalej się rozwijać i realizować. Jednym z nich jest moja pierwsza własna wystawa, która odbędzie się 30 października o godzinie 20.00 w Pubie Wenecja. Fotografia jest moją wielką pasją, a świadomość że ludziom podoba się to co robię sprawia mi szczególną radość.

Karolina Białecka

Znajomi

Obserwujesz

Wiadomość

Oś czasu

Informacje

Znajomi 201 wspólnych znajomych

Zdjęcia

Więcej

📅 Weźmie udział w wydarzeniu: Studia w Anglii - Jak się dostać i utrzymać samemu? w ten wtorek

👤 Zawarcie znajomości z innych użytkowników

👤 Także z: Biała Podlaska

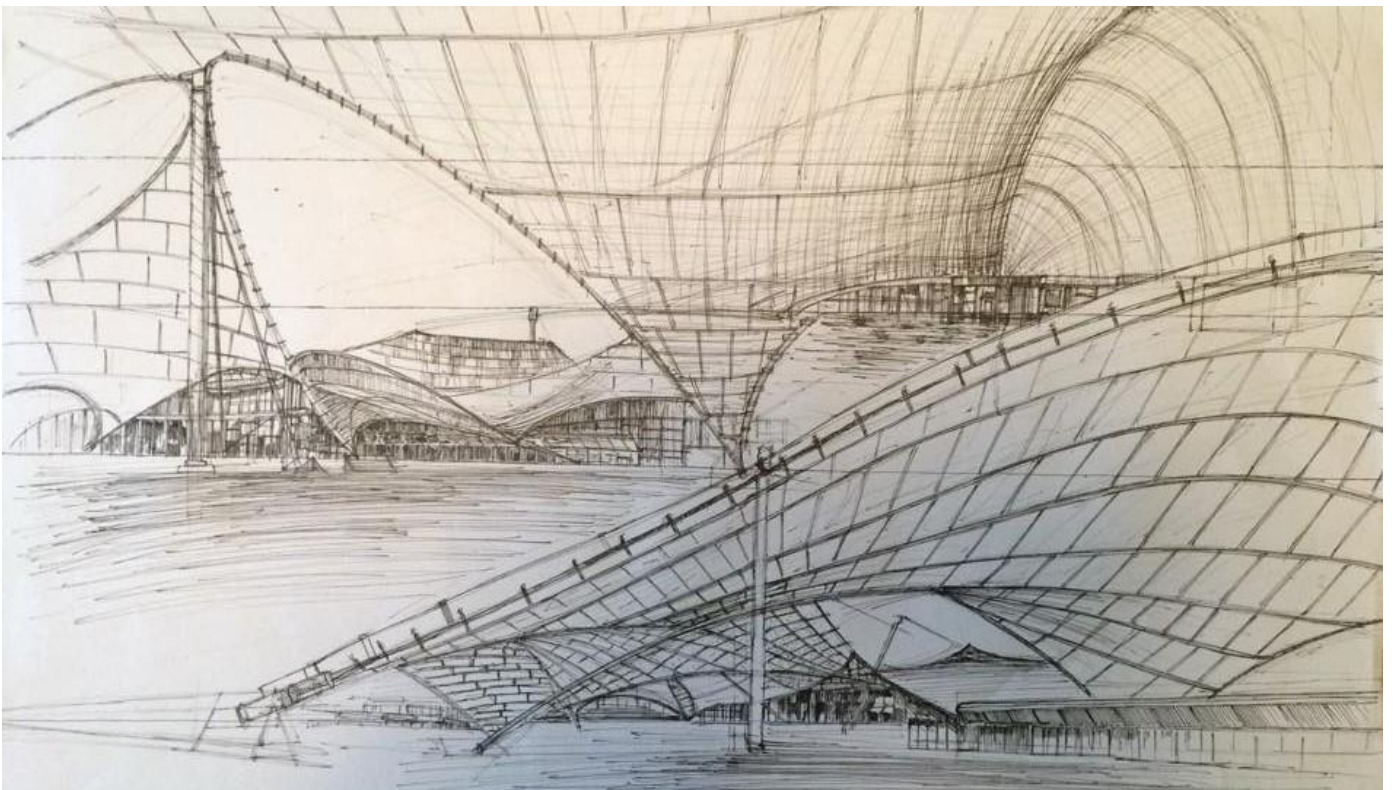
📍 Uczęszczała do: I LO im. J.I. Kraszewskiego w Białej Podlaskiej

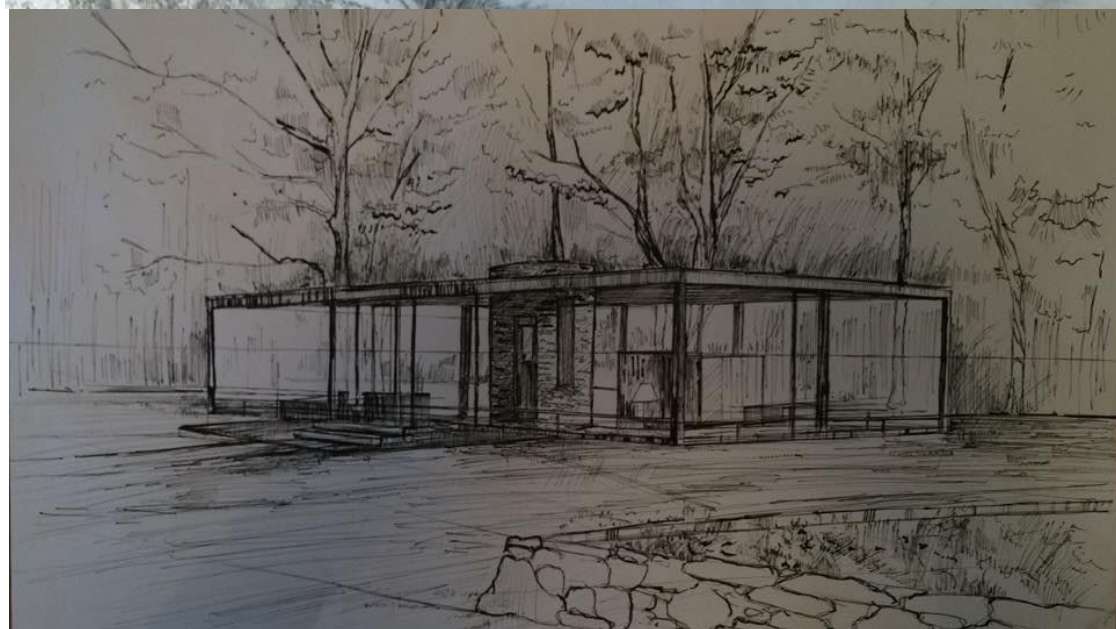

📄 Post 📷 Zdjęcie / film

Napisz coś...

Rysunkiem interesowałam się od dłuższego czasu, ale dopiero w drugiej klasie gimnazjum postanowiłam zacząć rozwijać swoje pasję i poszerzać własne umiejętności. W każdą sobotę biorę udział w warsztatach w "Dominie" - szkole rysunku, która znajduje się w Warszawie. Tam staram się spełniać swoje marzenia. Mam nadzieję, że to pomoże mi w osiągnięciu wyznaczonego celu i już w przyszłym roku rozpocznę studia na kierunku architektonicznym.

Ekolinia – ptyyna akwarela

Opiekun wydania:

dr Anna Chomicz

Autorzy tekstów :

Katarzyna Kapinos

Julia Kulik

Kamila Martyniuk

Ewelina Michowska

Natalia Wojarnik

Edycja:

Katarzyna Kapinos

Ewelina Michowska

Natalia Wojarnik

Grafika tytułowa:

Aleksandra Jówko